

ſlutning hos alle Medlemmer af Thinget. Jeg vilde derfor have fundet det naturligt, om de Herrer, da de beſluttede ſig til at indgive Adreſſen, havde henvendt ſig til Høire og forhandlet med os derom, thi at ſtille Vædringsforſlag her og at drøfte dem her vil jo i og for ſig være en aldeles unyttig Gjering. Da der imidlertid nu er blevet fremſat et Forſlag om at viſe Sagen hen til et Udvalg, og da det maatte derigjennem vil være muligt at finde Udtryk, om hvilke man kan enes, ſaa vil jeg tillade mig at støtte det Forſlag, ſom er fremſat af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein).

Jørgenſlev: Det, at jeg begjærer Ordet, kan da ikke være nogen latterlig Aktion, ſaa jeg veed ikke, hvad der berettiger Nogen til at le deraf. Det er i hvert Fald ſtødende at le af en Mand, inden han har ſagt Noget, og det har jeg da endnu ikke været vant til. — Det er kun en ganske kort Bemærkning, jeg vil gjøre i formel Henſeende, og den er jeg berettiget til at gjøre. Den ærede ſidſte Taler talte, ſom om han ved, at der blev nedſat et Udvalg, kunde tænke ſig at omforme en Adreſſe, ſaaledes at den blev acceptabel for hele Folkethinget, ogſaa for Høire. Det ærede Medlem er her i en ſtor Illuſion; der har hverken i de private eller i de offentlige Forhandlingene, der ere foregaaede i Forſiden, været Nogetſomhelſt, der berettiger det ærede Medlem til at udtale, at man ved at nedſætte et Udvalg kunde tænke ſig, at man i Anledning af den nuværende Situation udarbejdede til Hans Majestæt Kongen en Adreſſe, ſom blev acceptabel for hele Folkethinget eller for det aldeles overveiende Flertal af dets Medlemmer. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ſte Valgkreds har udtalt, at han vilde ſtemme mod Forſlaget om Nedſættelse af et Udvalg, og det vil jeg ogſaa. Det kan gjerne være muligt, at de Herrer ved at udthnde Deres Adreſſe kunde ſaae enkelte Medlemmer, ſom de ikke ellers ventede vilde ſtemme derfor, til at ſtemme derfor, men jeg tror ikke, at man ſkal nedſætte et Udvalg med den Forventning, at man ſkulde kunne vinde Tilſlutning hos Høire for en Adreſſe til Hans Majestæt Kongen mod Ministeriet.

N. P. Jensen: Jeg ſkal gjerne finde mig i at leve i denne Illuſion, og ſkulde det viſe ſig, at Nedſættelsen af et Udvalg ikke ſkulde bringe nogen Frukt, ſaa ſkal jeg dog aldrig beklage at have bidraget til dets Nedſættelse.

Ordføreren for Forſlagsſtillerne (Berg): Der er, ſiden jeg ſidſt havde Ordet, gjentagne Gange hentydet ligesom bekræftende til Udtalelſer af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ſte Valgkreds (Mimeſtab) mod Adreſſens Text, Udtalelſer, ſom jeg kalder Miſforſtaelſer. Da dette Spørgſmaals Klaring hænger nøie ſammen med Spørgſmaalet om Afſtemning over det nuværende Forſlag, maa jeg, iøvrigt forbeholdende mig paa et senere Standpunkt at komme ind derpaa, gjøre derom et Par Bemærkninger. Jeg ſkal da ſige til det ærede Medlem, at naar han giver ſig ud for at kunne ranſage Hjertes og Nyres og taler om Forſlagsſtillerens Motiver og om, hvad Forſlagsſtillerne med Henſyn til deres Forſlag kunne ſige ſig ſelv og ikke kunne ſige ſig ſelv, da er han inde paa et Omraade, hvor jeg er berettiget til at viſe ham tilbage. Naar dernæſt det ærede Medlem navnlig med Henſyn til et Hovedpunkt ſiger, at det ikke ſtemmer med den hiſtoriske Sandhed, at man atter og atter har gjort Forſøg paa at komme til Forſtaeſe om vigtige Reformer med denne Regjering, turde det ærede Medlem have glemt, hvorledes Folkethinget igjennem en længere Tid under dette Ministerium har forſøgt alvorlig og oprigtig at komme ind paa Forhandlingsveien. I to Sæſſioner, nemlig 1878—79 og 1879—80, have vi fra vor Side ærlig forſøgt paa ethvert Omraade, om der var Sandhed i, hvad dette Ministeriums Tilhængere ſtadig ſagde, at naar vi blot rigtig vilde forhandle med hinanden, kunde vi naae til Reformer. Men hvad hjalp det paa Ministeriet, enten man fulgte den ene eller den anden Taktik? For mig og mine Venner var det afgjort klart, at den ærligste og alvorligſte Stræben efter at komme til Forſtaeſe med dette Ministerium om vigtige Spørgſmaal var forgjæves. Og alle Forſøgene udmundede i et nyt Angreb fra Ministeriets Side paa dette Thing og dets Bevillingsret. Der ſtete gjentagne Oploſninger. Førſt da og førſt da ſagde jeg: Stop! med Henſyn til dette Forhold, og jeg antager, at mine øvrige Kolleger her i Salen, mine Medforſlagsſtillere, ſamtidig ſagde Stop og atter Stop i deres Forſøg. Derfor ere vi ved forſkjellige Beſtræbelſer naaede til den Erkjendelse, at det, her ſtaaer, er i ſin inderſte Rod ſandt Ord til andet; det er ſandt, ſaa ſammentrængt ſom det kan være i en kort hiſtorisk Fremſtilling; dette bekræfter jeg ligeoverfor det ærede Medlem og ſiger, at han har aldeles Urret i den Henſeende. Nei, dette Ministerium pillede bort den ene Miniſter efter den anden, der havde viiſt Tilbøielighed til at forhandle med